

# A VAD ROBOT



**PETER BROWN**

*NEW YORK TIMES* BESTSELLERSZERZŐ



# VAJON KÉPES-E EGY ROBOT TÚLÉLNI A VADONBAN?

Amikor robotunk, Roz először nyitja ki a szemét, ráébred, hogy egyedül van egy távoli, vad szigeten. Fogalma sincs, hogyan került oda, vagy mi is létezésének célja.

Miután megharcol egy tomboló viharral, és megmenekül az ádáz medvék karmai közül, ráébred, hogy az egyetlen esélye a túlélésre az, ha alkalmazkodik az őt körülvevő környezethez, és a sziget barátságtalan lakóitól lesi el, hogyan élheti túl a vadont.

Ahogy Roz lassan összebarátkozik az állatokkal, a sziget egyre inkább az otthonává válik – egészen addig, amíg a robot korábban ismeretlen múltja vissza nem tér, hogy kísértse őt.

Szívet melengető, kalandos mese ez, mely azzal a gondolattal játszik el, mi is történné, ha a természet és a technológia összetalálkoznának.

Borítókép: DreamWorks The Wild Robot © 2024  
DreamWorks Animation LLC. Minden jog fenntartva.

# A VAD ROBOT

ÍRTA ÉS RAJZOLTA  
**PETER BROWN**

— részlet —



## I. FEJEZET

# AZ ÓCEÁN

*A történetünk az óceánon kezdődik, széllel, esővel, égzengéssel, villámlással és a hullámok morajával. Hurrikán tombolta-bömbölte végig az éjszakát. És a káosz kellős közepén egy teherhajó süllyedt*

le

le

le

egyenesen az óceán mélyére.

A hajó több száz ládát hagyott hátra lebegve a víz felszínén. De ahogy a hurrikán tovább dobálta, forgatta, csapkodta őket, a ládák elkezdtek maguk is a mélybe süllyedni. A hullámok egyiket nyelték el a másik után, egészen addig, amíg már csak öt láda maradt.

Reggelre a hurrikán elvonult. Nem maradtak felhők az égen, sem hajók, sem szárazföld nem volt a láthatáron. Csupán a nyugodt víz és a tiszta ég, és az öt láda, mely

lustán lengedezett az óceán hullámain. Napok teltek el. Aztán egy zöld paca tűnt fel a horizonton. A ládák tovább sodródtak felé, és a lágysziklás formák lassan felvillantották a vad, sziklás sziget éles körvonalait.

Az első láda egy morajló, hatalmas hullám kíséretében ért partot, de olyan erősen ütközött neki a szikláknak, hogy az egész szétroppant.

És most, kedves Olvasó, megosztom veled azt, amit eddig nem említettem, hogy bizony minden egyes láda belsejében egy vadonatúj robot kuporodott össze. A teherhajó százával szállította ezeket, mielőtt még elsüllyesztette volna a vihar. Mostanra viszont már csak öt robot maradt. Sőt, valójában csupán négy, merthogy az első láda nekicsapódott a szikláknak, így az abban megbúvó robot darabokra tört.

Ugyanez történt a második ládával. Nekiütközött a szikláknak, és mindenféle robotdarabok szálltak. Aztán a következővel is. És a következővel. Robotlábak és testek szóródtak szét a parton. Az egyik robot feje beletoccsant egy tengervízzel teli tócsába. A másik robot lába belemerült a hullámokba.



Aztán sorra került az utolsó láda. Ugyanazt az utat járta be, mint az előtte lévő, de ahelyett, hogy a szikláknak ütközött volna, ezt megállította az első négy láda maradványa. Hamarosan még nagyobb hullámok támadtak, és kiemelték a vízből. A levegőbe repült, és csillogva megpördült, majd egy magas szikladarabnak csapódott. A láda ugyan felhasadt, meggyötrődött, de a robot odabent biztonságban maradt.



2. FEJEZET

# A VIDRÁK

*A sziget északi partja* mondhatni a robotok temetőjévé vált. Mindenféle a sziklákon négy halott robot összetört teste hevert. Maradványaik a kora reggeli napfényben csillogtak. A ragyogásuk pedig néhány nagyon is kíváncsi teremtmény figyelmét is felkeltette.



Egy csapat tengeri vidra csintalankodott a sekélyesben, amikor egyikük észrevette a csillogó tárgyakat. Mindannyian megdermedtek. Az orrukat a levegőbe emelték, de csupán a tenger illatát érezték. Szóval, óvatosan átmásztak a sziklákon, hogy jobban megnézzék maguknak az újdonságot.

A csapat lassan közeledett egy robot maradványaihoz. A legnagyobb vidra kinyújtotta a mancsát, és megütögette a nehéz dolgot, majd gyorsan hátra is ugrott. Semmi sem történt. Így következőnek egy robotkéz felé tekergőztek. Egy másik bátor vidra is kinyújtotta a mancsát, és megfordította a kezét, ami csodálatos csilingelő hangot hallatott a szikláknak csapódva, így a vidrák örömteli vinnyogásba kezdtek.

Szétszéledtek, majd játszani kezdtek a robot kezeivel, lábszáraival, lábfejével. Még több kezét fordították fel. Az egyik vidra pedig felfedezte a robotfejét is a tócsában, amibe mind belemerültek, és egymást váltva görgették azt a mederben.

Aztán mást is észrevettek. A temetőn átnézve meglátták az egyben maradt ládát is. Az oldalai ugyan megkarcolódtak, behorpadtak, és egy széles hasadék is húzódtott a tetején, de egyben maradt. A vidrák feliramodtak a sziklák tetejére, és felmásztak a hatalmas ládára. Tíz

szőrös arcoska lesett be a hasadékon, kíváncsian nézték, mit lelnek benne. Odabent pedig egy másik, teljesen új robotot láttak. Ez viszont más volt, mint a többi. Ez egyben maradt. És szivacsos csomagolóanyag vette körbe.

A vidrák benyúltak a hasadékon, eltépték a csomagolást. Annyira puha volt és nedves! Vinnyogtak, ahogy magukhoz ragadták a puha anyagot, melynek darabjai elsodródtak a tengeri szélben. Izgalmukban az egyikük mancsa teljesen véletlenül benyomott egy apró gombot a robot fején.

*Katt.*

Eltelt egy kis idő, mire a vidrák rádöbbsentek, hogy valami megváltozott a láda belsejében. De egy perccel később már hallották. A mélyen zúgó hangot. Mind megdermedtek, és bámultak maguk elé. Aztán a robot kinyitotta a szemét.

### 3. FEJEZET

# A ROBOT

*A robot számítógépes agya* beindult. A programjai életre keltek. Aztán, még mindig a ládába zsúfolódva, automatikusan beszélni kezdett.

– Helló! ROZZUM 7134-es egység vagyok, de hívhattok Rozznak. Amíg a robotrendszerem elindul, mesélek magamról.

– Amint teljesen aktiválódok, képes leszek mozogni, beszélni és tanulni. Adjatok bármilyen feladatot, én megcsinálom! Idővel pedig képes leszek jobban is elvégezni a feladataimat, és ügyesebb robottá válok. Ha épp nincs szükség rám, akkor nem leszek útban, és készenlétben tartom magam.

– Köszönöm a figyelmet!

– A rendszerem most már készen áll.

#### 4. FEJEZET

# A ROBOT KIKEL

*Ahogy azt már bizonyára tudtátok*, a robotok nem igazán képesek érezni. Nem úgy, mint az állatok. Ennek ellenére, ahogy Roz ott ücsörgött a meggyötört ládában, a kíváncsisághoz hasonló érzések töltötték el. Kíváncsi volt a meleg labdára, ami odafent világított. A számítógépes agya erre dolgozni kezdett, és ráébredt a fény forrására. A nap sütött rá.

A robot érezte, ahogy a teste magába szívja a nap energiáját. Minden egyes eltelt perccel egyre éberebbnek érezte magát. Majd amikor az eleme már tele lett, Roz körbenézett, és ráébredt, hogy egy ládába csomagolták. Próbálta mozgatni a karját, de huzalok akadályozták. Erre több energiát vetett be, a karjába épített motorok még erősebben zúgtak, mire a huzalok elpattantak. Aztán felemelte a karját, és széthúzta a ládát. Mint egy tojásból kikelő kismadár, Roz éppúgy mászott ki a világba.



## 5. FEJEZET

# A ROBOTTEMETŐ

*Azok a vidrácskák most a szikla mögött rejtőztek. Kerek szemük idegesen kukucskált kifelé, ahogy figyelték, amint a csillogó szörnyeteg kiemelkedik a ládából. A szörnyeteg lassan fordította el a fejét, és végignézett a parton. A feje csak forgott és forgott, teljesen körbe, és nem hagyta abba a mozgást, amíg egyenesen a vidrákra nem nézett.*

– Sziasztok, vidrák, engem Roznak hívnak!

A robot hangja egyértelműen túl rettenetes volt a remegős kis teremtményeknek. A legnagyobb vidra felcsipogott, mire a teljes csapat elmenekült. Átrohantak a robottemetőn, beleugrottak az óceánba, és olyan gyorsan úsztak el a hullámokban, ahogy csak bírtak.

Roz hosszan figyelte, ahogy távolodnak a vidrák, de aztán megakadt a tekintete a csillogó tárgyakon, melyek a parton heverték mindenfelé. A tárgyak furcsán isme-

rósnek tűntek. A robot felemelte a bal lábát, aztán a jobbat, és ezzel meg is tette élete első lépéseit. Eldübörgött a láda mellől a sziklák felé, keresztül a temetőn, egészen addig, amíg egy széttört robot felett meg nem állapodott. Előrehajolt, és felfedezte a *ROZZUM* szót, melyet haloványan véstek bele a robotba. Ugyanezt a szót látta a többi testen is, hasonlóan a sajátjához.

Roz folytatta a temető felfedezését, egészen addig, amíg egy játékos kis hullám neki nem ütközött a szikláknak. Automatikusan lépett el tőle. Aztán egy nagyobb hullám iramodott felé, mire újra ellépett. Aztán egy óriási hullám tört neki a szikláknak, elöntve a teljes temetőt. Nehéz víztömeg ütközött a testének, a földre döntve őt, és a Kárérzékelője életében először jelzett. Egy perccel később a hullám visszahúzódott, és ő vizesen, behorpadva hevert ott, körbevéve a széttört robotokkal.

Roz érezte, hogy bekapcsol a Túlélő Ösztöne – számítógépes agyának azon része, mely el akarta kerülni a veszélyt, és biztosítani azt, hogy továbbra is megfelelően működjön. Az ösztöne azt súgta, hogy kerüljön távolabb az óceántól. Óvatosan a lábára állt, és meglátta, hogy fentebb a partvonal tele volt fákkal, fűvel és virágokkal. Ott minden bujának és biztonságosnak tűnt. Sokkal in-

kább a mi robotunknak valónak. Csak egyetlen gondja akadt. Hogy oda feljusson, meg kellett másznia a tengeri sziklákat.

## 6. FEJEZET

# A MÁSZÁS

*Reccs!*

*Puff!*

*Durr!*

Roznak kissé meggyűlt a baja a sziklamászással. Újabb horpadás került testének elejére, és egy hosszú karcolás is éktelenkedett már az oldalán. Épp egy újabb puffanás előtt állt, amikor is egy rák bújt ki egy darab uszadékfa alól. A rákocska felnézett, és felmutatta hatalmas ollóit, hisz ezektől eddig még mindenki rettegett. De a robot nem. Ő csak lenézett, és bemutatkozott.

– Szia, rák, engem Roznak hívnak!

Rövid dermedtség után a rákocska óvatosan hátrálni kezdett. És Roz ekkor vette észre, hogy mennyire könnyedén navigál a sziklákon. Széles felépítésével és karmos lábaival a rák bármilyen sziklás felületen lazán mozgott. Roz úgy döntött, kipróbálja a technikáját. Szélesre

tárta a karját, és mindkét kezével belemarkolt a szikla oldalába. Beledugta az egyik lábfejét egy repedésbe, majd felhúzta a másik lábát egy keskeny résbe, és már mászott is.

Először kissé ügyetlenül kezdte. Egy halom kő összemorzsolódott a markában, és nehezen talált a lábának réseket. De ahogy egyre magasabbra és magasabbra mászott, ráért a dologra.

Sirályok sikoltottak fel a sziklákra rakott fészkeikből, és elreppentek, amint a robot túlzottan közel ért hozzájuk. De Roz nem törődött velük. Ő csak arra figyelt, hogy a szikla tetejére érjen. Egyre fentebb, fentebb és fentebb került, módszeresen haladt el a fészkek, a szirtek és a résekben megtelepedett apró fák között, és nemsokára robotunk a sziget lágy talaját érezte a talpa alatt.





## 7. FEJEZET

# A VADON

*Állathangok töltötték meg az erdőt.* Csiripelés, szárnycsapások, és motozás az aljnövényzetben. Aztán a tengeri sziklák felől új hang szólalt fel. Nehézkes, roppanó léptek közeledtek. Az erdei állatok hirtelen elcsendesedtek, és búvóhelyükről lesték, ahogy a csillogó szörnyeteg eltrap-pol előttük.

De az erdő nem mondhatni, hogy kényelmes hely volt Roz számára. Az egyenetlen kődarabok, a kidőlt fák, a kusza aljnövényzet mind megnehezítették az előrehaladását. Végigbukdácsolt ugyan, de nehézkesen tartotta csak az egyensúlyát, egészen addig, amíg a lába bele nem akadt valamibe, mire úgy dőlt el, mint egy darab fa. Nem volt súlyos az esés, mivel nem horpadt be, nem hajlott be az anyaga, csak koszos lett. De Rozt arra programozták, hogy mindig megfelelő kondícióban tartsa magát, ezért ahogy lábra állt, azonnal elkezdte letakarítani a külsejét.



A kezével a testét tapogatta, gyorsan lesöpörve magát, letisztítva minden egyes koszdarabot. Csak amikor már újra csillogott a külseje, akkor folytatta tovább az útját az erdőben.

Roz addig bukdácsolt, amíg nem talált egy darab talajt, ami elég laposnak és szélesnek tűnt. A fenyőtűvel övezett ösvény biztonságos helynek bizonyult, és a robotunk tényleg csak biztonságot kívánt. Ezért csak mozdulatlanul ácsorgott ott. Tökéletesre megalkotott vonalai és élei egyértelműen nem illeszkedtek a vadon szabálytalan, kusza formáihoz.